

[Skræppenborg-Nielsen.]

tinget skattelettelser for mange hundrede millioner kroner, skattelettelser, der først og fremmest fik betydning for folk med pæne og forholdsvis store indtægter. Regeringen mente ikke at have råd dertil, og så fik vi den bundne opsparing. Det, der skete, var, at man stort set gav med den ene hånd og tog med den anden. En sådan politik ser det ud til man vil fortsætte med, hvor tåbelig den ellers må forekomme. Det fremgår nemlig at finanslovsforslaget, at man til næste år skal påbegynde tilbagebetalingen af den bundne opsparing. Man regner med en tilbagebetaling på ca. 119 mill. kr., og flere millioner vil følge i de nærmest påfølgende år med renter. Det er vist ikke for meget at sige, at den bundne opsparing afslører sig nu, hvor tilbagebetalingen efter loven skal påbegyndes. Man kan vist roligt regne med, ikke mindst under henvisning til den øjeblikkelige økonomiske situation, at det beløb, som staten nu skal tilbagebetale, inddrives igen ved at opkræve så mange des flere direkte eller indirekte skatter.

Hvad angår en eventuel indførelse af et såkaldt rammebevillingssystem, da håber vi også på linje med flere andre ordførere og i øvrigt helt på linje med den højtærede finansminister, at vi snarest muligt kan tage dette næste skridt på vejen til et enklere og bedre bevillingssystem. Det er nemlig helt klart, at det for folketingets medlemmer og vel især for medlemmer af folketingets finansudvalg, der først og fremmest arbejder med finansloven, må være lettere og mere overskueligt at arbejde efter rammebevillingssystemet, det system, der giver de pågældende styrelser en væsentlig større frihed, end tilfældet nu er. På den anden side må man gøre sig helt klart, at indførelsen af et rammebevillingssystem lægger et stærkt forøget ansvar over på de forskellige chefer i administrationen og samtidig hermed over på de enkelte ministre. Men som sagt er mit parti rede til en positiv forhandling om alle de spørgsmål, der ved-

rører en eventuel overgang til rammebevilling. Vi er ikke ængstelige for at give større frihed eller forøget ansvar. Vi tror nok, det skal gå, og vi tror, det bliver bedre, lettere og mere overskueligt derved.

Den højtærede finansminister var i sin tale inde på, at de af regeringen foreslåede nye punktskatter var nødvendige for ikke at svække statsfinanserne for meget ved den ligeledes af regeringen foreslåede compensation til tjenestemændene for deres lønmæssige efterslæb. Al den stund der er tale om et betragteligt kasseoverskud, så kunne statsfinanserne vel nok have klaret det, i hvert fald for et stykke tid, uden disse nye indirekte skatter. Vi ender efter vor opfattelse i det rene pjat, hvis enhver lønmæssig fremgang — det gælder tjenestemændene, og det gælder alle andre grupper af lønmodtagere — samtidig eller så godt som samtidig modsvares af forbrugsindskrænkning, modsvares af nye eller højere indirekte eller direkte skatter, som om indkomstfordelingen i Danmark var en på forhånd given sag.

Det foreliggende finanslovsforslag regner ikke med udgifter til en fortsat landbrugsstøtte, en landbrugsstøtte som den, vi har kendt i de sidste år, og det er, synes vi, landbrugets nuværende økonomiske situation taget i betragtning både godt og rigtigt. På finanslovsforslaget er kun opført de gamle, faste bevillinger til landbruget, bevillinger på henved 46 mill. kr., som også vi kan gå ind for. Men skulle det ske — vi håber det da ikke — at dansk landbrug i den tid, der kommer, ikke helt skulle kunne leve op til sin egen liberalistiske fordring, sit ideal — og hvem ved; det kan jo ske; det er sket før — så er det vel ikke for tidligt allerede nu at bede om, at en fremtidig støtte til landbruget i det mindste ikke får den udviklingshæmmende karakter, som den støtte, vi nu er i færd med at afvikle, har haft. Når dansk landbrug er i nød — og det er det heldigvis ikke for tiden — så skal man naturligvis prøve på at hjælpe det, og her vil vi også gerne være